



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### Mater Amoris Et Doloris

Ginther, Anton

Augustæ Vindellicorum, 1711

VD18 15312348

Consideratio XI. Filius Dei descendit de Cœlis, ut Filius Hominis & Dolorosæ Matris fierer, in Cruce pro nobis immolandus. Emblema. Scala Jacob à terra usque ad Cœlum pertingens cum Lemmate: ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47286)



# CONSIDERATIO XI.

Filius DEI descendit de caelis, ut Filius hominis,  
& Dolorosæ Matris fieret, in cruce pro nobis  
immolandus.



*Qui propter nos homines, & propter nostram salutem descendit de caelis. Ex Symbolo Nicano.*

1. **Q**uantò major Rex in urbem aliquam adventare solet, tantò præconum series longior præcedit; hinc infinitus DEUS tot figuras & vaticinia præmisit, quæ adventum dilectissimi Filij sui in carnem non tantùm populo illi Judaico indicarent, sed & clarissimis rationibus eundem orbis Redemptorem, paulò post ex Virgine nasciturum, *Mater Dolorosa.* M de.

demonstrarent. Inter quas umbras & figuras non minima fuit mirabilis illa scala, quam Jacob Patriarcha à terra usque ad cœlum pertingentem, per eam Angelos descendentes, & ascendentes, imò & ipsum DEUM huic scalæ innixum, atque ad descensum jamjam paratum de incepe nocte conspicatus est: *Vidit in somnis scalam stantem super terram: & cacumen illius tangens cœlum; Angelos quoque DEI ascendentes, & descendentes per eam, & Dominum innixum scalæ.* Stupenda visio! portentum ingens, & pluribus refertum mysterijs. Quid, obsecro, per hanc scalam cœlestem olim Jacobo præsignatum fuit, & cur ipse Dominus huic scalæ innixus videbarur: *Et Dominum innixum scalæ?* Littera Hebraica legit: *Pedes in scala habebat veluti descensus;* magnum hic latet mysterium; attende.

*Rup. Abb. hic in Genes.* Respondet Rupertus Abbas & plures alij, quòd per dictam scalam Jacobo Patriarchæ VERBI DIVINI Incarnatio, & tota Christi generatio, ex ipso Jacobo per varios gradus & generationes usque ad Josephum & B. Virginem MARIAM descensura, fuerit repræsentata, & quòd jam tunc præfatus Jacobus in illa ecstasi clarissimè agnovit, VERBUM ad nos descensurum, & carnem humanam ac passibilem suscepturum: *Pedes, subintrât hic Barradius, in scala habebat, veluti descensus, quasi diceret: Adveniet tempus ô Jacob, cum ego descendam, humanamque naturam de stirpe tua assumam;* sed & ascendam exinde de novo per scalam, quam vidisti in cœlum, hoc est, per crucem, in qua lapsum genus humanum per sanguinem meum recuperaturus sum: *Cruce, ait Cornelius, est scala & via, per quam Christus, omnesque Christiani in cœlum conscenderunt, & in dies conscendant:* Proin pro Lemmate huic scalæ affiximus:

### Descendendo: Ascendendo.

2. Pulcherrima est illa quæstio, quam in tractatu de Incarnatione VERBI movere solent Theologi, an Christus in carne humana in hunc mundum venisset, si Adam primus homo non peccasset? Sunt, qui cum subtili Scoto, Suarez, & alijs sentiunt, in dicta hypothese Christum venturum fuisse, sed non in carne passibili, cum præcipuus Incarnationis finis, ac motivum juxta illos Auctores fuerit summa tanti mysterij excellentia, & alia bona ex eo consecutura, atque à peccato omnino independentia. Verùm si rem perspicaciori mentis oculo perpendimus, unicum ac præcipuum incarnationis motivum viderur fuisse

repa

reparatio generis humani, ita quidem, ut si homo non peccasset, Incarnatio ex vi præsentis Decreti facta non fuisset, &c.

Hanc veritatem Theologicam non tam sacræ Paginæ, quàm & SS. Patrum luculentissima testimonia confirmant: Sic DEUS, inquit Joan. 3. 16. Veritas Christus, dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret, ut omnis, qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam æternam. Nota hic, quæsi, singula Christi verba, quàm magnam in se emphasim contineant, & quomodo amorem DEI in nos miseros tò Sic emphaticè exaggeret. Item in alio loco: Venit Filius hominis querere, & salvum Luc. 19. 10. facere, quod perierat, aliàs non venturus, nisi homo periisset. Et in alio loco: Ego veni, ut vitam habeant, & abundantius habeant; audi & Joan. 10. 10. Apostolum: Fidelis sermo, inquit, & omni acceptione dignus, quòd 1. Tim. 1. 15. Christus JESUS venit in hunc mundum: peccatores salvos facere; hinc & Ecclesia in Symbolo Concilij Nicæni canit: Qui propter nos homines, & propter nostram salutem descendit de cælis, & incarnatus est, &c.

Accedunt testimonia SS. Patrum, unde illud S. Augustini: Si ho- S. Aug. ser. 8. de Verbis Apostol. mo non periisset, Filius hominis non venisset; & in alio loco: Nulla causa fuit veniendi Christo Domino, nisi peccatores salvos facere; cui assentit S. Irenæus: Si non haberet caro salvari, nequaquam Verbum caro factum esset; S. Irenæus l. 1. s. cap. 14. & S. Ambrosius: Quæ erat causa incarnationis, nisi ut caro, quæ peccaverat, redimeretur? Quibus adjungo S. Athanasium: Ut Verbum, inquit, S. Ambr. l. de Incarnat. c. 6. fieret homo, nunquam destinatum fuisset, nisi hominis necessitas id postulasset. Mitto quàm plurima alia SS. Patrum testimonia, afferentium, S. Athan. ser. 3. contra Arian. Incarnationem VERBI in remedium peccati, & redemptionem generis humani præcipuè fuisse factam, quæ sententia utpote alterâ longè probabilior, etiam multò magis Divinam in nos charitatem ac bonitatem commendat, quàm si dicatur, Christum ob perfectionem universi fuisse in mundum venturum.

Ex quibus prudens Lector collige immensæ in te clementiæ, & Divinæ Bonitatis argumentum, quid enim meruit homo, peccator tam abominandus, & læsæ Divinæ Majestatis reus, quàm ut cum Angelis Apostaticis propter demerita æternis deputeretur supplicij? Quis Sap. 12. 22. tibi imputabit, ait Sapiens, si pevierint nationes, quas tu fecisti: non enim alius est DEUS, quam tu? Et si universus terrarum orbis coram DEO non aliud est, quàm unica guttula roris antelucani, quora pars es tu? Sap. 11. 23. Proinde si totus mundus periisset, habitâ DEI ratione perinde fuisset, atque si canis aut culx, vel aliquid eò minus interiisset: Hinc bonitas S. Damasc. lib. 3. fidei Orthodox. cap. 1. effulget, sunt verba S. Damasceni, quòd figmenti sui, hoc est, hominis im-

becillitatem DEUS non contempsit, sed lapsi vicem doluit, eique manum porrexit. O quantum igitur obligatus es anime mi! SS. Trinitati pro admirabili hoc consilio super animæ tuæ salute? Quantum obligatus Filio DEI, cujus Incarnationis scopus unicus fuit redemptio tua, & instauratio Divinæ Imaginis, quæ in te per peccatum tam fœdè erat deformata? quantum denique obligatus B. Virgini MARIÆ, quæ suo singulari assensu in Incarnationem mundo succurrit perditio? Filij DEI

Quaresm. To.  
4. c. 19. sect.  
12.

Incarnatio & passio, ait Quaresmius, Deiparæ Virgini MARIÆ fidei, obedientiæ, ac bonis operibus, singulariter tribuenda est, &c. O beatissima Virgo & Mater! verè qui te non amat, anathema sit.

Gen. 2. 21.  
S. Aug. quem  
citat Corneli-  
us, & alij  
plures hîc.  
Gen. 3. 15.

3. Hoc admirandum Incarnationis mysterium, ex quo totum fidei nostræ orthodoxæ fundamentum pendet, jam à prima mundi ætate revelavit DEUS Adamo, dum ei somnum immisit: *Immisit ergo Dominus DEUS soporem in Adam*, in quo somno, seu potius mentis ecclasi non tam scientiam infusam omnium rerum naturalium à DEO accepit, sed & sublime illud Divini Verbi, aliquando incarnandi mysterium agnovit, quod illi denuo per illa verba insinuatum fuit: *Inimicitias ponam inter te & mulierem, & semen tuum & semen illius*, hoc est, per Christum ex B. Virgine incarnandum.

Gen. 5. 29.

Agnovit & Lamech, pater Noëmi: *Vocavitque nomen ejus Noë, dicens: iste consolabitur nos ab operibus & laboribus manuum nostrarum in terra, cui maledixit Dominus.* Ubi juxta Rupertum, Cornelium, & alios Messiam nascendum in umbra Filij sui non obscure prævidit, proinde illi nomen imposuit Noë, quod idem est, quàm: *Quies*, aut: *Quiescere faciens*, aut: *Consolatio generis humani*; consolatio autem generis humani factus est Christus JESUS ex Virgine incarnatus, & pro salute univerforum crucifixus, cujus deliciae sunt esse cum filijs hominum;

Gen. 6. 14.  
Ven. Bedæ in  
hunc loc.

hinc Venerabilis Bedæ verba illa: *Fac tibi arcam*, &c. Patri æterno pulcherrimè accommodat: *Quod dicit, inquit, fac tibi arcam, consilium Patris potest intelligi ad Filium de assumptione carnis*, &c.

Gen. 9. 12.

Agnovit & Noë, filius Lamech, in cujus gratiam DEUS finito universali diluvio in superiori aëris regione arcum, seu iridem suspendit: *Hoc signum fœderis, quod do inter me & vos, & omnem animam viventem*, &c. Per quam iridem Noëmo & posteris eius Verbum, suo tempore pro salute mundi incarnandum revelatum est: *Iris*, inquit

Cornel. hîc.

Cornelius, est Verbum incarnatum, & carne velatum, sive est ipsa caro Verbi, &c. per quod Verbum, & in quo Verbo omnia in integrum restaurata sunt.

sunt. O magnum, ô admirabile Divinæ Incarnationis ex Virgine mysterium, & quis est, qui hoc considerat?

4. A Noëmo ad Abrahamum transeamus, genere Chaldæum, & à DEO sæpius per varias tribulationes probatum, ac tunc præsertim cum jam centenarius à DEO iussus est, ut filium suum unigenitum, quem diligebat, Isaac sibi in holocaustum super unum montium immolaret; & ecce, cum alligasset Isaac, gladiumque arripuisset, quo innocentis prolis jugulum feriret, in ipso extremæ necessitatis articulo, & in ipso limite mortis adest repente de cælo nuntius, qui filio parcere jubet: *Non extendas manum tuam contra puerum, &c.* Res miranda! *Gen. 22. 12.* Nunquid DEUS omnino est immutabilis, non tam physice, quàm & moraliter? Nunquid ex animi inconstantia aliud velle potest, quàm quod semel decrevit? An non ipse apud Malachiam dicit: *Ego Dominus & non mutor?* ad quid ergo hic suam immutavit sententiam? prius iussit, ut feriret, modò vociferatur, ut parcat?

Adverte anime me! magnum hic latet mysterium. Promiserat quondam idem pientissimus DEUS sancto illi Patriarchæ, quòd de stirpe sua in tempore opportuno esset incarnandus Unigenitus DEI Filius: *Benedicentur in semine tuo omnes gentes*, ubi per semen Abrahamæ intelligitur Christus, ex eodem Isaac secundum carnem nascendus, in qua Divina prole omnes gentes essent benedicendæ, & ab interitu (si vellent veræ fidei lumen agnoscere) redimendæ: *Abrahæ*, inquit Apostolus, *dicitæ sunt promissiones, &c.* Et B. Virgo ad Elisabeth: *Sicut locutus est ad Patres nostros, Abraham, & semini ejus in sacula*, quæ omnia per adventum Christi in carne adimpleta esse liquet. Vivat igitur filius tuus Isaac, & non occidatur: *Non extendas manum tuam contra puerum*, quia ex illo surget Christus de Virgine incarnandus, qui vices in eodem monte suo tempore supplebit, ubi super struem lignorum, hoc est, in ara crucis pro salute omnium erit immolandus. Similitudinem capsis ex tenero furculo, trunco veteri emplastrato, ut arbor nova exurgat, & fructus suos in tempore afferat, quem si confringis furculum, tota arbor, & rami ejus futuri pereant, necesse est. Sic si Isaac à Patre fuisset tunc obruncatus, omnis Christi generatio & geneologia ab Abraham usque ad JOSEPHUM & MARIAM uno ictu gladij fuisset extincta, & consequenter videtur, quòd nec Christus fuisset incarnatus ex Virgine, filia Abrahamæ: *Nunquam Angelos apprehendit*, subintrat iterum Apostolus, *sed semen Abrahamæ apprehendit*; qui tunc cum Isaac filio ob ram genero-

sum facinus de congruo meruit, ut Christus ex sua prosapia, & non ex alia secundum carnem nasceretur.

5. Roboremus hanc veritatem per alium conceptum. Dicite, quare Isaac nunc senex & brevi moriturus dilecto filio suo Jacob, statim ut sensit odoris fragrantiam, quam vestibis suis spargebat, tam antanter, & insolita perfusus lætitiâ benedixerit: *Det tibi DEUS de rore cæli, & de pinguedine terre*, &c. Ad quid ista benedictio?

Gen. 27. 28.

S. Aug. l. 16.

Civ. 37.

Isa. 45. 8.

B. Theodoret.

q. 81 in Gen.

B. Petrus

Chrysol. ser.

de Annunt.

Isa. 7. 14.

Exod. 3. 7.

Theodoret.

hoc. cit. in

Gen.

Dan. 3. 92.

S. Hilari.

Just. Tertul.

citat. à

Cornel. hic.

Prov. 8. 31.

Isa. 38. 2.

adimpleram, cujus adventum tunc Isaac in umbra prævidebat, unde & antiqui Patres eundem orbis Salvatorem, ut rorem de cælo cadentem desiderabant: *Rorate cæli desuper, & nubes pluant justum*; Beatus Theodoretus verò eleganter per illum rorem cæli Divinitatem Verbi, & per pinguedinem terræ ejus humanitatem à terra virginea suscipiendam intelligit: *Ros Christi Divinitas, pinguedo terra humanitas*. Viden' hic prudens Lector, & perpende cum B. Petro Chrysologo, quomodo Incarnatio Verbi negotium fuerit omnium sæculorum, & quomodo ab origine mundi de communi hoc mundi remedio actum fuerit, donec tandem intra claustra Virginis Nazarethanae hoc summum, admirabile ac cæleste negotium compleretur: *Ecce Virgo concipiet, & pariet filium, & vocabitur nomen ejus Emmanuel*.

6. Si vis anime mi? Agglomeremus argumenta. Dic, quænam persona ex SS. Trinitate Moysi, in deserto oves pascenti, in rubo ardente, & incombusto apparuerit: *Vidi afflictionem populi mei: Descendi, ut liberem eum?* & Theodoretus fuisse Filium DEI, magnum illum consilij Angelum, qui jam tunc misericordiâ motus descensum de cælo parabat, ut pro omnium salute incarnaretur, sed placuit SS. Trinitati grande hoc opus adhuc aliquantisper & in tempus magis opportunum differre.

Dic ulterius; quisnam ille fuerit, quem olim Nabuchodonosor Rex in camino ignis ardeatis, in quem Ananias, Misael & Azarias conjecti sunt, similem Filio hominis conspiciatus est: *Et species quarti similis Filio DEI?* & S. Hilarius, Justinus, Tertullianus & alij, quod ipse DEI Filius fuerit, qui jam tunc, antequam incarnaretur, humanæ naturæ similitudinem induerat, & sic ad futurum redemptionis officium se exercebat, quia *delicta ejus sunt esse cum filiis hominum*.

Placet ulterius progredi? Dic, cur Ezechias Rex piencissimus, cum illi ab Isaia in ægritudine insinatum fuit illud fatale: *Dispone Domine, quia morieris tu, & non vives*, mox ad parietem se converterit:

Et

Et convertit Ezechias faciem ad parietem, & oravit ad Dominum? R. S. Gregorius Magnus, per illum parietem orientalem, ad quem Rex ægro-

S. Gregor. M.  
cit. à R. P.  
Eustach. à  
S. Ros. in  
Proëmiâ.  
Cant. 2. 9.

tans se in lecto convertit, adumbratam fuisse incarnationem & humili-  
tatem Christi, quam à B. V. MARIA suo tempore erat suscepturus; ad  
hanc igitur Rex mœstissimus, & nunc morti proximus summis votis  
aspirabat, nam ipse stat post parietem nostrum; hinc tam amarè flebat,  
quia formidabat, à generatione Christi se esse exclusum, &c.  
Vide hinc anima Christiana, quàm ardentibus quondam votis Re-  
ges, Patriarchæ, & Prophetæ ad Incarnationem Verbi aspirarint; hinc  
Isaias ait: Propter Sion non tacebo, & propter Jerusalem non requiescam,  
donec egrediatur ut splendor justus ejus, & Salvator ejus ut lampas accenda-  
tur. O mortales omnes! cur non erubescitis, quòd hoc summum In-  
carnationis beneficium, & opus misericordiæ Divinæ planè immensum  
tam parvi faciatis? In nullo, inquit Mellifluus Doctor, DEUS sic com-  
mendat charitatem, quomodo in mysterio Incarnationis ejus & passionis; in  
nullo sic revelatur ejus pietas; in nullo sic apparet benignitas, quomodo in hu-  
manitate, &c. Erat enim tunc porta salutis occlusa omnibus, & tot  
millenis annis usque ad illud tempus per flammæum, atque versalitatem  
Cherubini gladium custodita; clavum Imperij tenebant Gentiles, &  
idololatræ; peccata omnium populorum totum inundabant orbem;  
imò & ipse populus Hebraicus, licet à DEO electus, innumeris scatebat  
vitijs & erroribus; verbo: Tenebræ erant super faciem abyssi, unde succla-  
mabant Patres: Utinam dirumperes celos & descenderes; & ecce ubi tan-  
dem venit plenitudo temporis, misit DEUS Filium suum, factum ex muliere,  
factum sub lege, ut eos, qui sub lege erant, redimeret. O immensa chari-  
tas! ô abyssus misericordiarum DEI! quid ultra potuisset nobis facere  
DEUS, & non fecit? Et quis est, qui recogitat corde?

S. Bernh.  
ser. de dilig.  
Deo.

Gen. 3. 24.

Gen. 1. 2.

Isa. 64. 1.

Gal. 4. 4.

Jer. 11. 12.

7. Mirabatur olim electus DEI populus, dum vidit mare rubrum  
virtute unius virgæ Mosaicæ apertum, & fissum, viamque Hebræis in  
Palestinam ex Ægypto referantis, unde Vates Regius: Mare vidit, &  
fugit. Quid, obsecro, pensasset ille populus, si ipsum VERBUM Pa-  
tris vidisset de cælo in gremium unius Puellæ Hebraicæ descendere, ac  
tandem per virgam crucis viam omnibus, se sequentibus, ad cœlestem  
Palestinam adaperire? Nihil DEO sublimius, ait Mellifluus, nihil vilius  
limo, & tamen tanta dignatione DEUS descendit in limum, tantæque digni-  
tate limus ascendit ad DEUM, ut quidquid in eo DEUS fecit, limus fecisse  
credatur, tam ineffabili, quàm incomprehensibili Sacramento?

Psal. 113. 3.

S. Bernh.

ser. 3. Vigil.

Nat. f. 12.

Vidit



*Josua 10. 13.* Vidit quondam, & attonitus sterit orbis terrarum, dum tempore  
*Isa. 38. 8.* Josue solem in medio cursu stantem, & tempore Regis Ezechiae per de-  
 cem gradus retrogredientem spectavit. Sed quid ista? Nunquid mira-  
 ri magis debet mundus, dum vider ipsum DEUM, verum illum justi-  
 tiae solem aded in utero Virginis humiliatum, aded exinanitum, ut de  
*Psal. 21. 7.* se ipso dicere non vereatur: *Vermis sum ego, & non homo?*

Vidit Jordanis Arcam Foederis sibi appropinquantem, & praestup-  
 ore sterit ex una parte attonitus; & ex altera rapido cursu in mare mor-  
*Psal. 113. 3.* tuum effusus, liberum populo reliquit transitum; *Jordanis conversus est*  
*retrosum.* Sed nunc cernit mundus veram & animatam DEI Arcam,  
 hoc est, ipsum Deum carne humana vestitum, in mundum ingredientem,  
 ut salvarer, quos condidit. O maxima miseria, quia maxima tunc  
*Psal. 2. 5.* erat miseria: *O Domine, quid est homo, quod memor es ejus?*

Jacob quondam ingrato Labano, cui per tot annos fideliter infer-  
*Gen. 30. 30.* vierat, in faciem objectavit: *Modicum habuisti, antequam venirem ad te,*  
*& nunc dives effectus es, benedixitque tibi Dominus ad introitum meum.*

O anima Christiana! dic, quid habebat mundus, antequam Christus ve-  
 niret in carnem, & à Virgine mortale corpus susciperet, olim pro nobis  
 in cruce tradendum? Ah nihil habebat, nisi peccata, & omnia miseris

*Rup. Abb. c.* & calamitatibus referta: *Sed nunc,* rectè ait Rupertus Abbas, *dives esse-*  
*37. in Gen.* *ctus est mundus universus, benedixitque illi DEUS ad introitum Christi Filij*  
*sui omni benedictione spirituali, quâ & imprimis illi omnia peccata condona-*  
*vit, & deinde multiplicia ei contulit Spiritus Sancti dona, &c.* Quid igi-

tur restat, nisi ut DEO T. O. M. animum gratulemur omnem gloriam  
 ex tam admirabili Incarnationis opere promanantem. Gratulemur &  
 Christo JESU Filio DEI, dum per naturam humanam sibi unitam fa-  
 ctus est etiam Filius hominis, imò & frater noster. Gratulemur tan-  
 dem & SS. Matri ejus talem Filium, & omnia bona per ipsum in  
 eam derivata, dum per illum assensum in Incarnatio-  
 nem plus meruit, quàm omnes Angeli &  
 Sancti DEI, &c.



CON-